

თითქმის შეგვაურა ცრემლები,
და თუმც ტანჯვით და ტააბით —
გამოჩნდა წელი ახალი —
იგადის ოთხმოცდაათი!

კვლავ ჭრუნათელის მომგვრელი —
დაკრავს თორმეტი საათი:
დადგება წელი ახალი —
იგადის ოთხმოცდაათი!

როცა სამშობლოს საქმე აქვს
სავალალოდ და სატირლოდ,
ღიმილს და კეთილ იუმორს
ცვლის უღმრთელი სატირას!..

რამ დაგვაპიწყოს „სი-ასი“
და ალასილი ნიჩბები,
შუბლგაჩახილი ღები და
მკარდაგაპოვილი გიჟები?!

როდღიოვში — ჯალათი!..
მისნი დამჟაჟნი — ჯალათნი!..
გარედან ნაქაზაგული
შინაურების დაღაბი!..

მაგრამ იგადი ისაა,
ახალი წელი რო დადგა! —
გახედეთ მესხეთს, შიდა ქართლს! —
ყველგან ახალი ოდა დგას!

და, მოატანოს ახალ წელს
შრომის ნამდვილი სუფავა!
მკვლელებს — სასჯალი! კაცურ კაცს —
სამშობლოს თავისუფლებას!

აღარც — ძღაჟი და ციება,
აღარც — კიგო და სარკომა!
ოთხმოცდაათში ქართველი
სანთლით ექაგდას ნარკომანს!

ვინც ხარ — ღიღი თუ პატარა —
თუ არ ხარ მართლა ღებილი, —

იბრძოლა, გმონდას მაგული
შენც და მოუკიდებელი!

„მ ა მ უ ლ ს“ — მაგულის ჯარისკაცს —
ვულოცავთ ქვეყნად გარენას!
ჯარ ერთი წლისაც არ არის
და გრძელად უკვე გვაჩვენა!

მივსალმება „ნინანი“
ტელერადიოს ახალ შოფს!
მაგალითია არ ჩილი, —
კაცს გრძელად როგორ აკაშებს!

ჩვენი სალაჟი ვაჟკაცებს —
ჩვენს მაგაც მილიტცილებს!
თუ მთარი გარნდა, მტრის თავე
მათი მახვილიც იელვებს!

წავიდა ის დრო, მწვანელი
როცა ქართველსაც მოყავდა!
ვჭივართ ახლა და თათრისგან
ველით „მწვანელის“ გლოკადას!

ქართველო, ხელი გარს იპარ,
დარგე, დათუხე, ახარა!..
მაგ აგარაკებს მოუშვი,
მიწა ექება საყანე!

ახალი წელიდან ერთგანეთს
სულ პირში სული ვუბაროთ,
მხარში დავუდგათ მეზობელს,
ველერსოთ და ვეფაროთ!

ნუ გადაწყვებით სტუმარ მტარს
და ჩვენზე ნულარ ვაცინებთ!
ნუ ვისმანთ პროვოკაციებს,
ჭორებს, ინსინუაციებს!..

აბა, შეივსათ შიქები!
გთხოვთ ყველას ფახე ადგომას! —
ახალ წელს გაუმარჯოს და
ჩვენი მაგულის აღდგომას!

რა გითხრათ, რით გაგახაროთ, თქვე ძალიან გახარებულა?

კიდევ ერთი, გამარჯვებით და დიდ-დიდი სიხარულებით სავსე წელი მოვიტოვეთ უკან, წელი, რომელსაც ჰქვია 1989!

ეს წელი იყო ჩვენი დიადი სამშობლოს კიდევ უფრო გაძლიერების, ჩვენი პატარა სამშობლოს კიდევ უფრო დასუსტების წელი, რამეთუ, რაც უფრო დაპატარავდება პატარა, მით უფრო გაიზრდება დიდი! პატარა დიდის გაზრდას უნდა ემსახუროს (ამისთვისაა იგი გაჩენილი!) და ეს საბოლოო ჯამში ნიშნავს ნამდვილ ძლიერებას! ხომ ცნობილია, რომ რაც უფრო დატყავდა კაცი, რაც უფრო მეტს აძლევს იგი სა-

გენილებამ ხალხის უკმაყოფილება გამოიწვიოს?! განა ეს მთავრობა თვითონ სახალხო არ არის?! ვერ დავეთანხმები, მომკალი თუ გინდა, ცნობილ მეცნიერებს: არავითარი უკმაყოფილება არ გამოიწვევია ჩემში უშეკრობას — ტალონი ხომ მქონდა?! ასე რომ, თავისუფლად შეიძლება შეიცვალოს პროდუქტები ტალონებით! ტალონი შეგიძლია შეკრიბო ნაცვლად ნუნუნო, ან თვალსაჩინო ადგილას ჩამოკიდო რევოლუციის რომელიმე გამირის სურათით და ჭვრეტით დატყავ! პროდუქტების ტალონებით შეცვლა იმითაცაა კარგი, რომ შეპირი, როგორც ამბობენ, „თეთრი სიკვდილი“, კვერცხი და ქათამი და, საერთოდ, ხორცი მაგნებელია, რძის ნაწარმი ქოლესტერინს უმატებს, ბაღრეულ-ბოსტნეულზე ხომ ლაპარაკი ზედმეტია — პესტიციდებით არის გაფენილი!.. ტალონი კი სავსებით უვნებელია! ასე რომ, მისი შემოღება არავითარ უკმაყოფილებას არ გამოიწვევს! შესაძლოა, პატივცემული ეკონომისტები ჩემზე შორსმჭვრეტელნი ბრძანდებიან და განსაზღვრეს, რომ მალე ტალონებიც არ იქნება საკმარისი ქალაქის დეფიციტის გამო. მაშინ, მართლაც, მოსალოდნელია ხალხის ერთგვარი უკმაყოფილება!..

თი, ასი საქართველო, ას ორმოცდაათი უკრაინა, თითო ჩუქრებისა და ევენკების რესპუბლიკა უნდა დაექვემდებარონ უშუალოდ ცენტრს — მოსკოვს! აი, მაშინ მართლაც ბედნიერები და თანასწორები ვიქნებით!

ვიქრობ, კიდევ რით გაგახაროთ, თქვე ძალიან გახარებულა?

მსოფლიო დაყოფილია განვითარებულ და განვითარებად ქვეყნებად. ჩვენ უნიკალური — განუვითარებადი ქვეყანა ვართ! კომუნიზმს, მართალია, ვერ ვეღირებთ, მაგრამ მტკიცე ნაბიჯი გადავდგით პირველყოფილი კომუნიზმისაკენ: ატომური იარაღი მესანგრის ბარებით შეცვალეთ და მალე გადავალთ ქვის ხანის იარაღებზე! ეს უფრო ჰუმანურია!

რა გითხრათ? რით გაგახაროთ?

მოდის ახალი, 1990 წელი! რას მოგვიტანს იგი? სუვერენიტეტს, თუ სუ (ჩუმად!) ვერ (ვერ მოგართევს!) ენი (ენა დაიმოკლე!) ტეტს (კარგი იარაღია „ტეტე“!).

რას იტყვით, თქვე ძალიან გახარებულა?

ზოგადობას, მით უფრო ძლიერდება საზოგადოება და მისი ყველა წევრი, ანუ ეს გაძვალტყავებული კაციც! ამ პრინციპით ვცხოვრობდით 1989 წელსაც და დიახაც გვაქვს ბევრი რამ თავმოსაწონი!

კიდევ რა გითხრათ და რით გაგახაროთ, თქვე ძალიან გახარებულა?

ჩვენს ცნობილ ეკონომისტებს ტელეეკრანიდან რომ ვუსმენ, მგონია, იუმორის გრძნობას ვკარგავ. მეჩვენება, რომ ხუმრობენ და ხუმრობის აზრი კი ვერ გამოიგია. ამას წინათ ზასლავსკაიამ და ლაცისმა კორესპონდენტს უპასუხეს: პროდუქტების შესაძენად (უფრო სწორად, საშოვნად) სატალონო სისტემაზე გადასვლა ხალხის უკმაყოფილებას გამოიწვევს! გამიკვირდა! როგორ შეიძლება, მთავრობის რაიმე დად-

კიდევ რით გაგახაროთ, თქვე ძალიან გახარებულა?

მოგვიმრავლდა ჩვენს პატარა რესპუბლიკაზე დიდ-დიდ მზრუნველთა რიცხვი. ერთ საქართველოს ხომ ჯობია ასი საქართველო? ამიტომ გვიჩვენენ, შეიქმნას საქართველოში იმდენი რესპუბლიკა, რამდენი ეროვნების კაციც ცხოვრობს ჩვენში! უფრო მეტიც: როგორ შეიძლება ერთი მინისტრთა საბჭო ხელმძღვანელობდეს ვაქირს და ცაიშს?! ერთგან ხომ კახელი ვრი ცხოვრობს და მეორეგან — მეგრელი?! უნდა მიენიჭოს, ბოლოს და ბოლოს, ხევსურეთს სუვერენიტეტი და სახელმწიფოებრიობა და ყველა ესენი — ათასი რუსე-

რომან მიმინოშვილი

ნახ. 3. კუტიასი

— გილოცავთ 1990-ს!..
— რას, მანეთს?!

— მე ვერ მოვახერხე და, შენ მაინც გარდაიქმენი!

მხატვარი წყლის მიქანასე

მედიკოსი
საბავშვო

იუმორისკა

მაინც როგორ წამომეპარა 1990 წელი! ისე ვიყავი გართული ათასი პრობლემით, ბავშვებს რომ „იოლა“ არ გახსენებოდათ, შევრცხვებოდი საშვილიშვილოდ! „იოლა“ რაღაცა ემეღებოდა, მაგრამ სხვა იყო საქმე და მე მაინც მხნედ გამოვედი 31 დეკემბერს დილით სახლიდან. ავტობუსის გაჩერებამდე ვინ მაცალა მისვლა?!

— გოჭი ხომ არ გნებავთ, ბატონო. — შემაჩერა წვერმოშვებულმა მამაკაცმა. — გოჭი მყავს აგერ „მეშოკში“ იმისთანა, გლიჯავს ყველაფერს! ორი საათის წინ ჩავსვი შიგ და უკვე ვეღარ ეტევა! არიქა, მომაშორე, თორემ, გახეთქავს „მეშოკს“ ნახევარ საათში და მაგის დამჭერი ვარ მე?! მაინც რა ზრდის ასე თვალდათვალ?! — რა მოგცე? — მომენონა გოჭი.

— 15 მანეთად მინდოდა გამყიდო, მარა შენ კაი კაცი ჩანხარ, 10 მანეთად მოგცემ, ოღონდ, იცოდე, ჩემი გაზრდილია და ნელა დაკალი, ნურაფერს ატყენ, თუ გიყვარდე!

გოჭი სასწრაფოდ ავაცუნცულე სახლში. ვინ მაცალა გარეთ გამოსვლა?! სადარბაზოსთან 4 დედალი და ერთი დიდი ინდაური 30 მანეთად მომცა შავოსანმა ქალმა. სახატაპურე ყველი მრჩებოდა საყიდელი და მერე ადვილი იყო. ისიც ლიფტის კარებთან დამახვედრა ჩვენმა მემანვენემ!..

— არ მალაპარაკო ახლა! 6 მანეთს გაძღვე კილოში!

— გვეადრება, ბატონო?! რავა, ძროხიანად კი არ ვყიდი?! სამსამ მანეთად მიირთვი!..

არ მივირთმევდი?! მოკლედ, ცოლი გამიგიჟდა, — არიქა კიდევ გადი, კაი ფეხზე ხარ ამდგარი

დღეს, იქნება „შუბა“ ან „დუბლიონკა“ ჰქონდეს ვინმეს ასე, 20 მანეთობაზეო!

ცოლს რომ არაფერი დაეჯერება, ბევრმა იცის, მაგრამ ცოლს რომ უნდა დაუჯერო, ეს მართო ცოლიანებმა იციან. მეც დაუჯერე და გამოვედი. საკომისიო მალაზია ჩემს ქუჩაზე. ერთი ქურქი მომენონა.

— რა ღირს, ბატონო? — ვკითხე ელამ ელიკოს.

— რა, ჭირიმე?

— ქურქი!

— აბა, სადა ხედამ?

მე ხელი გავიშვირე ქურქისკენ. ელიკოს თვალები ჩემს თითს საკმაოდ დაშორდა.

— ეგ „ლუსტრა“!

— აი ეს, ეს! — მკლავში ხელგამოდებული ფრთხილად მივუახლოვე ქურქს.

— ააა, „შუბა“ გნებამთ? ვერა ხედამთ ფასს? 15 მანეთი და 10 კაპიკი!

— ხომ არ მემასხრები?! — ძალიან გავვოცდი.

— გვეადრება?! უცხო ხომ არა ხარ?! — ერთი თვალით მე შე-

მხედა ელიკომ, მეორე თვალი ბროლის ლარნაკს დაარჭო.

— მოიცა, „ისკუსტვენია“? — მაინც არ ვიჯერებ.

— „ნატურია“! „ნატური“ ნუტრია! — გაიტეხა ენა.

ვიყიდე, აბა, რას ვიზამდი?! ცოლი ისეთი კმაყოფილი იყო, გულამოსკვნილი და აცრემლებული მეხვეოდა, — აგერ ნახავ, შენს მერე თუ გავთხოვდეო!..

რჩებოდა „იოლა“! აღტაცებული გამოვევარდი ქუჩაში. მივიხედ-მოვიხედე, ნაძვების მეტი რა იყო ჩვენს ქუჩაზე! ეგ კი არა, გამოხშირვა კიდევაც უშველიდა, ისე გამრავლდა. მოვხერხე ხელად თვალში ამოღებული ერთი საშუალო ნაძვი და...

— რას შობი, კაკოია, ბიჭო?! — უფროსი დამდგომოდა თავზე!.. მაინც საიდან გამოტყვრა?!

— ახალი წელი მოდის, სევას-ტიჩ, და მაპაატ... მე არ მინ... ბავშ...

— გაიხაროს შენმა მარჯვენამ! ისე, გახსოვს, როგორ გვიკრძალავდნენ ადრე ნაძვის მოჭრას? ასე იცის ეკონომიკურმა დამოუკიდებლობამ — ნაძვიც ჩვენია, ვაზიც, ჩაიც, ციტრუსიც!.. გაისად ხელფასს გაგიორმაგებ და იძინე უშიშრად და არხეინად!

— რაო, ბატონო?! — არ ვუჯერებდი ყურებს.

— ჰო, ჰო, შე ზარმაცო, შე ბებერო გამოთაყვანებულო, იძინე არხეინად! — მიღიმოდა უფროსი.

— რაო, ბატონო?! — ვბატარავდებოდი უსიამოვნოს მოლოდინში (უფროსი რომ გიცინის, უნდა დაბატარავდე და გადარჩები!).

— უჰ-უჰ, ჰო!.. ის!.. ვაი!..

— არხეინად ძინავს, არხეინად, ვითომ ცოლ-შვილი არ ჰყავდეს და მართო თავისი მუცლის ამოყორვა ევალეზოდეს! — თავზე ცოლი დამდგომოდა და მანჯღრევდა.

— აეთრიე ზედ, შე დასამინებელო! ახალი წელი მოდის, ორი მანდარინი მაინც მოათრიე სახლში, ვინმე რომ გვესტუმროს, შევრცხვებით!

— მაცალე, შე უღმერთო! — წარმოვიდგინე, რა უბედურება მქონდა გადასატანი და თავზე ბალიში დავიფარე!..

ამსრულეზოდეს სიზმარი, წელი ახალო!

მუგზან მერკვილიშვილი

ნეტავი მართლა
აამისღეს!..

ამ სახალწლოდ ვეღარ ვცნობ, ისე შეცვლილა ქალაქი: ზედმეტს ერთ კაპიკს არ იღებს გამყიდველი და დალაქი!.. „შუვაჩკა!“ „ლილა!“ „ლეზვია!“ — არ გაპყვირიან ბოშები! „შუვაჩკა“ დახლზე ვიყიდე, გადამერივნენ ბავშვები!.. გამყიდველი კი თავს მიკრავს, თითებს არ ატყერს სასწორზე! რიგი არ არის არც ყველზე, არც არაქანზე, მაწონზე!.. ტაქსისტი ძმურად მიცინის: „წაიღეთ თქვენი ეს ხურდა!

რას ჰქვია, აღარ მინდაო?! — მისი ზრდილობა შემშურდა! მალაზიებში დახლზე უხვად ვკვრეტ ძვირფას საქონელს! გარდაქმნამ ბოლო მოუღო, — საქმე არა აქვთ საქმოსნებს!.. გულს უხარია, ქალაქში წესრიგი არის იმგვარი!.. ნეტავი მართლა ამიხდეს ეს სახალწლო სიზმარი!

ოთარ ნაჰყვია
(ქ. სოხუმი)

— ურიგოდ უნდა ჩამისხათ, ნაძვის ხეს-
თან ბავშვები მელოდებიან!

საბჭოთა კავშირის სახალსო დეკუტატს

ეროვნული
გეგმიკითხვა

„... სოციალისტურ ქვეყანას თავისი თავი ვერ გამოუკვ-
ბია, კარაქი, საპონი, შაქარი, ასანთი — ყველაფერი სათ-
ლით საქვანი გამხდარა.“

საბჭოთა კავშირის სახალსო დეკუტატ
ვალერიან ადვაპის ინტერვიუდან

თქვენ კარგად გახსოვთ, ჩვენც გვახსოვს,
ჩვენო ძვირფასო ვალიკო,
პური, შაქარი, კარაქი
ნიკიტას დროსაც არ იყო!..
ისევ სმა-ჭამა გავგიხდა
საჩივარ-სალაპარიკო!
რძე-ხორცის დამზადებაშიც
გავვიჩნდა გასაჭირები,
ქიზიყს პირწმინდად განყვიტეს
დედალ-მამალი ვიღები
და ქრისტიან ხალხს გვკვებავდნენ
ცხენ-ჯორ-ვირების ძეხვითა
(სტუდენტალაქშიაც, ვინ იცის,
რამდენჯერ მივძებნითა!),
დალოცვილ საქართველოში
(ვატცია, განა არაკი?!)
სანთლით საძებნად გამხდარა
ხორცი, შაქარი, კარაქი..
მაგრამ ეს არის ყველაზე
სულის და გულის მშანთველი, —
სანთლით როგორღა მოძებნი,
დახლებზე გაქრა სანთელი!
ეჰ, ჩემო ძმაო, ქვეყანას
ისე დაებნა დაფორები,
საპონთან ერთად თვითონ ჩვენ
საპნის ბუშტივით გავქრებით!
თქვენ შემოგცქერიო, იმედი
თქვენზედალა გვაქვს მოყრილი,
ჭკვიანი ხალხი ბრძანდებით,
ბევრსაც ხართ მიხილილ-მოხილილი,
იქნება რამე მაღლი ჰქნათ
(დე, იყოს პილიპილოყრილი!).
დე, იყოს პილიპილოყრილი,
თუ გემოვებათ პილიპილი!
პილიპილის საძებნელადაც
თუ არ დაგჭირდათ სირბილი!

ამთანდელ არაბული ალექსი ზინჭარაული

ნახ. ბ. პეტრიაშვილისა

— მაგ საჩუქრებს ჩემი ფონდიდან საპო-
ნიც დაუმატე!

გენიატური

წარწერა მემორიალური დაფისათვის

სტუმარი ღვთისაა!

„ამ სახლში 70 წელიწადი ბინად-
რობდა და ეგონა, რომ ცხოვრობდა გა-
მოჩენილი მოღვაწე ესა და ეს“.

სინუნები

— ჩვენთანაც მოვიდა ხმა, ქართვე-
ლები გულუხვი მასპინძლები არიანო!
ეს-ეს არის, კოსმოსიდან ჩამოვდით
და, თუ შეიძლება, თქვენს მიწაზე ერთი
პატარა ოლქი გამოგვიყავით საკუთ-
რად!

— კი, ბატონო, ვნახავ, თუ რამე და-
გვრჩა!.. მაგაზე განწყენინებთ?!

უსაფრთხო

— რით გაიპარე პირი?
— „ბეზოპასნი“.
— ეგ არი, კაცო, „ბეზოპასნი“?!
ხალხს ეგონება, მესანგრის ბარით და-
ურჩეხიათო!..

ცივილიზაციის საქმე

— აბანო თუ გაქვთ სოფელში?
— ახლა არა, მაგრამ არქეოლოგები
ამბობენ, ქრისტეს შობამდე პირველ
საუკუნეში იყოო!..

არც ისეა საქმე!

— ეს ოხერი, ყველა მე მატყუებს! —
ბუზღუნებდა ერთი კაცი.
— არც მასეა საქმე! — შეეკამათა
მეორე. — რომ იცოდეთ, თქვენს გარ-
და, სხვებსაც ატყუებენ!

— ნავიდნენ შენი სტუმრები?
— ჯერ არა!
— რას ნაველენ: კაი მზე, კაი ჰაერი,
კაი წყალი, კაი მასპინძელი, კაი ძმობა
და მეგობრობა!..

შორს წასვლა

— ჩვენ იმდენი პრობლემა გვაქვს,
რომ მათზე ლაპარაკი შორს წავიყვან-
და! — განაცხადა მომხსენებელმა.

— არა უშავს, ნავიდეთ შორს, ერთ
ადგილზე ტკეპნას მაინც აჯობებს! —
შესძახეს დარბაზიდან.

ძველი ახალი

— ტაქსი თავისუფალია?
— თავისუფალია!
— გაუმარჯოს თავისუფლებას!
— ეგ ძველი ანეკდოტია!
— ძველიც არის და ახალიც!.. აბა,
ძველად ტაქსი სად იყო?!

განაჩენი

„ზინანსურ საქმეებში დაშვებული
მძიმე ხარვეზებისათვის წარმოების დი-
რექტორს მიეთითა, მოადგილეს მიე-
მუშტა, საამქროს უფროსს მიემუჯლუ-
გუნა, მთავარ ბუღალტერს მიემუხლა,
ხოლო მოლარეს მიენილა“.

აკოლონ ბასილია

— ამ დახლებივით მტერი დაგეცალოთ!

იპაღი

— როგორ გიკითხოთ, ბატონო მიხეილ?
— ეპ, ჩემო ანზორ, როგორ ვიქნები, როცა სასიკეთოს ბევრს ვერაფერს ვხედავ, მაგრამ, ხომ გაგიგონია, კაცი იმედით ცოცხლობს!..

— ამაში მართალი ბრძანდებით!
— ვნახთ, რას მოგვითქვანს ახალი წელი!
— მიხეილ ბატონო, ახალი წელი, რადგან ზევიდან მოდის, სადაც ღმერთს ჰგავს. ხომ გახსოვს, ღმერთმა რა თქვა? — მართო ჩემს იმედზე ნუ იქნები, ხელი გაანძირე და მე დაგეზმარებო! ხომ თქვა ასე?

— ნამდვილად ასე თქვა!
— ჰოდა, ასევეა ახალი წელიც: იგი მაშინ ამოგიდგება გვერდში, თუ მართო მისი შემყურე არ იქნები! გასაგებია?
— შენ ისე შეკითხები, თითქოს მე წინა აღმდები ვიყო!

— კი მაგრამ, რომ კითხულობ, ახალი წელი რას მოგვითქვანს, ხომ შეიძლება, ახალმა წელმა გიკითხოს, რა დამახვედრეთო? ასეა, ბატონო მიხეილ, საკუთარი თავის იმედი უფრო უნდა გვქონდეს, ვიდრე სხვისი! კაცი ოპტიმიზმით ისე უნდა იყოს გაუღენთილი, როგორც შალი მაწუთით!..
— შალეებივით რომ ვიყავით, იმიტომ დაგვიარეს!..

— გადაგვიარეს იმიტომ, რომ სხვის იმედზე ვიყავით, სულ სხვას შევუტრებდით! ყველასი გვჭვროდა, ყველას ვენდობოდით!..
— მოიცა, კაცო!..

— ემარა! სამოცდაათი წელი მოცდილი რომ ვიყავით, არ გვეყოფა?! კიდევ მოვიცადოთ?! რას ველოდოთ?! ჩვენი წაყრუებით და ხელშეწყობით მიტაცებულ ქართულ მიწებს ახალი წელი დაგვიბრუნებს?! ამ წელში უქანონოდ ჩაწერილებს ახალი წელი ამოგიწერს?! ისევ თავის მოტყუების იმედით უნდა ვიყოთ?!
— ესე იგი, იმედი არ უნდა გვქონდეს?!
— იმედი კი უნდა გვქონდეს, მაგრამ არა სხვისი, არამედ საკუთარი თავის! ახლა ჩვენ იმაზე კი არ უნდა ვიფიქროთ, თუ როგორი იქნება ახალი წელი, არამედ იმაზე, რისი

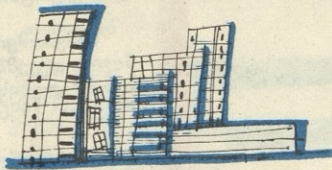
გამკეთებელი ვიქნებით თვითონ ჩვენ! არა, ისე ახალი წელიც იმედია, მაგრამ არა იმისთვის, ვისაც საკუთარი თავის იმედი არა აქვს!

— კი მაგრამ, მე რა უნდა დავეზმარო მოხუცმა კაცმა?! ჩემისთანები რამდენია!..

— თქვენისთანების მხრივ დიდი დახმარება ის იქნება, თუ ხელს არ შეუშლით იმათ, ვინც ძველს ანგრევს!

გიგლა ბახტაძე

არ იზვიებან!

საბასლფლოდ კიდევ ერთი მრავალსართულიანი სახლი შეემატა ჩვენს დედაქალაქს, კიდევ ერთი უბედურება დაატყდა თავს პატრიოსან მშრომელ ადამიანებს, რომლებიც ათეული წლობით ელოდნენ ახალ ქერს!.. კიდევ ერთი დასანგრევი და თავიდან ახაშენებელი კორპუსი, კიდევ ერთი კეთილმოწყობილი ეზო, კიდევ ერთი ანტიხანტიარის კერა შეემატა თბილისს!..

დაიხ, დღითი დღე უშროვდება და სიღამაზე კარგავს საქართველოს გული — ჩვენი ათას ხუთასწლოვანი ქალაქი! დღითი დღე ემატება ერთმანეთზე უარესი, დასანგრევი საცხოვრებელი კორპუსი დასანგრევი საცხოვრებელ კორპუსს!..

ნახატზე თქვენ ხედავთ დედაქალაქის ახალ მიკრორაიონში აშენებულ დასანგრევ და თავიდან ახაშენებულ ახალ კეთილმოწყობულ, უშრო, გულისამრევ მრავალსართულიან საცხოვრებელ სახლს, სადაც ახალმოსახლეობას არ იზვიებენ მოზინადრენი!

ნოგაძე ბართაია

პატივცემილი რედაქტორისადმი გისულირთქვენ

რა საახალწლო ფიქრებს მასწავლებს — გაგანდობთ — სიტყვა „პერსტროიკა“, მონორარი კი, თუ ამაშენებთ, გადამომირიცხებთ „ჩერებ სტროიბანკ“! სიზმარული მენვია მეკვლე, ვერ კიდევ სკოლის მოსწავლეს ბეჯითს, და გაკვეთილი ამისხნა ეგრე — ლექსად — „ტროიკა ბორზაია ბუფიტ“! სიზმარი — სიზმრად, მაგრამ ნამდვილი „ტროიკა“ ვისაც სწვევია... მტრის კარს! იქ ვერა სჭრიდა ქალის მანდილი, თუნდ ჰგვანებოდა ის ქალი ცისკარს! იმ „ტროიკას“ სხვა „ტროიკა“ სხედა, ხან — ერთიანად, ხან სათითაოდ!.. განისვენებდა ჯალათი მსხვერპლთან, ვის რა მოსთხოვო, ან სად იდავო?! გარდაქმნის ალაამ იქნევს უღირსი, შოვინისტი და ძმათა მოძულეც!.. ამ საუკუნის დასასრულისთვის, რაც სითბო ჰქონდათ, მათ ამონურეს! გარდაქმნა უნდა არმიის რიგებს, თავს რომ იწონებს სიგანით, სიგრძით! ომს ხომ ისეთი ლაშქარი იგებს, რომელმაც იცის, რისთვისაც იბრძვის! მიარღვევს რუსულ ველებს „ტროიკა“, გაფიცებული ჭირხლით და თოშით, მაგრამ ვერ უწყობს „პერესტროიკა“ ნაბიჯს ამ სრბოლას თივთიკის თოვლში! ყველამ თავისი გზა გადალახოს, პანვიც თავისი ენით დასჭექოს! ჩვენ არც ბუჩქი ვართ და არც ბალახი, — ვისაც მოუწდება, იმან აჩეხოს! ვერვინ მიწოდებს მოდის მიმბაძველს და მაინც მითრევს „პერესტროიკა“!.. მინდა — ლექსს „კარგზე“ თუ შემეფასებთ, თორემ ვიბეში კი მაქვს „ტროიკა“!

ჯემალ ინჯია

უხიარული საქართველი

— ექიმო, შაქარი მაქვს მომატებული!
— თუ ძმა ხარ, მითხარი სად იშოვებ შაქარს?

...

— რატომ შემცირდა სოკოები ჩვენთან?
— სამაგიეროდ კოოპერატივები მომრავლდნენ სოკოებივით.

...

— პურს რატომ აკლია წონაში?
— ბატონო, რატომ აკლია ზოგ კაცს ტყუა?

...

— ჩვენს დროს ავტობუსებში ასეთი ჭილაობა იყო?
— რომ ყოფილიყო, მსოფლიო ჩემპიონები ვიქნებოდით ჭილაობაში!

გივი კილაძე

ბულახდილი თხოვნა ხელმძღვანელებს

ხშირად, თითქმის ყოველდღე, მიხდება ურთიერთობა ჩვენი უბნის სავაჭრო და საყოფაცხოვრებო მომსახურების ობიექტების თანამშრომლებთან და ყოველი მომსახურებისას ზედმეტად მატოვებინებენ: პარიკმახერი — 2 მანეთს, ხარაზი — 1-1,5 მანეთს, მაღაზიის მოღარე — 20-30 კაპიკს, ნოქრები: პურში — 10 კაპიკს, რძეში, არაჟანსა და მანონში — 3-5 კაპიკს თითოეულში, ნაყინში — 5 კაპიკს, ჟურნალ-გაზეთებში — 8-10 კაპიკს, სიგარეტში — 20-30 კაპიკს და ა. შ.

გამოდის, რომ მათ შეილებს მე ვუხდი ალიმენტს! გთხოვთ, გაითვალისწინოთ ჩემი მდგომარეობა და მაღიაროთ მრავალშვილიან მამად, მომცეთ მრავალშვილიანი ოჯახებისათვის კანონით გათვალისწინებული დახმარებები და შეღავათები! თუ ამას არ იზამთ, მაშინ გამათავისუფლეთ ალიმენტის ან უშვილობის გალასახადისაგან!

ხადღეისო სიტყვის კონა

- ანტრაქტი — ზოგიერთი სახალხო თეატრის უვადო შესვენება.
- აბანო — ბევრ სოფელში უწყლო და უცეცხლო შენობა.
- ბიბლიოთეკა — ხშირად წიგნების საპატიმრო.
- ნავთი — ზოგან სანთლით საძებარი სითხე.
- ატრაქციონი — რიგ მაღაზიებში საპნითა და სარეცხი საშუალებებით ვაჭრობა.
- პური — ზოგჯერ აგურის შემცველი მასა.
- ლიფტო — პროტექტორი სართულებს შორის მცხოვრებთათვის.
- ტელეფონი — წნევის ამწვეი საშუალება (რა თქმა უნდა, დაბალწნევიანებისათვის).
- ქუჩა — პოლარული ღამე ქალაქის ზოგიერთ უბანში.
- მეკონსერვე — ზოგიერთი მშენებელი.

რევაზ ლორია
(ქ. ლანჩხუთი)

„...უარვე სიავისა ქვეყანას არ მოუხდების!“

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ახალი წელი დაგვიდგა, ძველი წავიდა ცრემლითა!.. გარდაგვბდა ჭირი მრავალი — აუწერელი ენითა! აზრთა ბრძოლაში ჩაბმულებს ხვალის ღამაში დღისთვისა, ვაი, რა ძვირად დაგვიჯდა თავსუფლება სიტყვისა!

თვალისა არა გვშორდება ის ორღესული ნიჩბები!.. ვფიქრობთ თავგანწირულებზე, იმათი ცეცხლით ვიწვებით!.. ავღანეთში რომ გავრეკეთ ტალიკ-ტალიკი ბიჭები, სატირლად ახლა ისა გვაქვს!.. ამაოდ რატომ ვირჩებით?!

რად არ გავზომეთ ათასჯერ, რად ვქენით ის არასაქნელი?! „შეცდით, ბატონო!“ — გვეტყვიან (არის ადვილად სათქმელი) „რას ხჩადით!“ — არავის უთქვამს (გასაოცარი არ არი?) ჩვენ დაგვრჩა თითზე კბენანი და ამოდენა ზარალი!..

„ძრახვევ სჯობს საძრახვესა!“ — გურამიშვილმა გავსწავლა! ჩვენც ავდექით და თამამად ვთქვით, რამაც დიდხანს გვაწავლა, უარდა ავხადეთ სიავეს, სიმაართლე ავფრიალეთ (თუმც უწნეობა ვერ მოვსპეთ, სრულად ვერ გავატიალეთ!).

ის დრო წავიდა, ავს და კარგს, რომ ტაშ-ვაშათი ვხვდებოდით, გვეტროდა წინსვლა, ცხოვრებით კმაყოფილები ვრჩებოდით! „დავეწიოთ და გავუხსწროთ კაპიტალიზტურ ქვეყნებსო!“ გასწრებას ახლა ვინ ჩივის, ასე არ ჩამოვრჩენოდით!..

სიკეთის კარი ღია გვაქვს და მაინც რა გვემართება?! — ავის მოსურნე გავვიჩნდა, არ ვიცით, რას გვემართლება?! ვისთანაც სამღურავი გვაქვს, ის აქეთ ჩვენ გვედავება, გულები უსიყვარულოდ გვიკვდება და გვედავება!..

ღმერთო, ხელი მოგვიმართე, შრომა გვეხალისებოდეს, ჩვენი ალალი ნაშრომით სამშობლო ძლიერდებოდეს, ოლონდ ხალხთ შორის შულღითა სიცოცხლე არა ჭკნებოდეს, კეთილი სიტყვით და საქმით ღმილით გვეცხოვრებოდეს!

ახალი წელი, — მშვიდობა, სასიხარულო განცდები, შორს ჩვენგან ავი და შავი, არ დაგვენახოს ძაძები! გვიმრავლოს ნიშან-ჭორწილი, ხელთ გვეტყრას ხავსე უანწები!.. რა ვქნათ, რომ სასიძოები არიან სანთლით საძებნი?!

ლალ მარტაშვილი

ნახ. მ. აბაშიძისა

— თუ ღია კარის დღე გაქვთ, მაშინ ეს კარი რაღად გინდათ?!

იუმორისტული

საბუნდოვანი მართლის სულ ბოლო, რომცდამეორე კილომეტრზე გავიდა და შვებით ამოვისუნთქე. უველაფერი ნაშოვნი მქონდა, ზოგი — მამისხლა, ზოგი — უსისხლოდ, ახლა მხოლოდ „ბორჯომი“ უნდა მეყიდა და ამით დამთავრდებოდა პირველი — შოვინის ეტაბი და იწყებოდა მეორე, უფრო რთული, მაგრამ ძალიან საინტერესო დიპლომატიური თვალსაზრისით — კანფეტების სახალ-წლო აღებ-მიცემობა!..

მართალია, შოვინის ეტაბი ჯერ არ დამემთავრებინა, მაგრამ ყოველი შემთხვევისათვის ჯიბეში მაინც მეყარა მიმოქცევისაგან ჯერ გაუცვეთავი ფოიანი კანფეტები, ხოლო ერთჯერადი ხმარებისათვის განკუთვნილი სერიოზული მისალოცი, გათვალისწინებული საპატიო პირებისათვის — შოკოლადის ფილები — ცალკე მქონდა გადანახული!..

უცბათ, რომ არ ველოდი, ჩვენს თანამშრომელს გადავეყარე. არც მეტი და არც ნაკლები, ლოქაფი ანდრო იდგა ჩემს წინ და მოუწეს-რიგებელი ღიმილი ეფინა სახეზე. გავიკრევა არ მაცალა, ჯიბეში გაიკრა ხელი და ერთჯერადი ხმარების მისალოცი — შოკოლადის მოზრდილი ფილა დააძრო, დაუნებნლად გამომიწოდა.

— დამდეგ ახალ წელს გილოცავ, მრავალს დასწრებოდე!.. — იხე ირქებოდა, თითქოსდა ფრიალ პატვისაცემ პიროვნებად მი-ვაჩინო.

„ისევე დაგირჩება ეს კვადრატულ ფრჩხილებში ჩასმული ირა-ციონალური თავი!“ — გავიფიქრე და მეც შოკოლადის ფილა ვაჭახე, ხმამაღლა კი სულ სხვა რამე ვუთხარი.

კიდევ კარგი, სხვადასხვა მხარეს მივიღოდი, იოლად დავშორ-დი ერთმანეთს.

სანამ ლოქაფის ძღვენს ჯიბეში ჩავიდებდი, აღმაცერად დავხედე, უცხოური ფილა იყო თეთრ ქაღალდში შეფუთული, ზედ კი ძუა-ფაფარაშლილი წითელი ცხენი ეხატა.

„სად იშოვა ამ წყეულმა?!“ — შურით გავიფიქრე და ხალხს შე-ვერეი.

ხუთიოდე ნაბიჯი არ მქონდა გავლილი, რომ სულ ახლოდან ცხენმა ავბეღილი ჭიხინი შემომესმა. მეგონა, ყურმა მომატყუა-მეთქი და გზა განვაგრძე. წუთიც არ იყო გასული, რომ ისევ შემო-მესმა ჭიხინი. ახლა უკვე აშკარა იყო, რომ ეს ფრუტუნ-ჭიხინი ჩე-მი ტანსაცმლის შიგნიდან მოდიოდა. მე რომ არ ვჭიხინებდი, ეს ცხადზე ცხადი იყო! მაშ რა მოხდა?!.

ფრიალ გამიკვირდა, თუმცა გავიკრევის ღრვც აღარ დამჩა — ცხენმა ისევ დაიჭიხინა და ფლოქების ცემით აიკლო პიჯაკის სარ-ჩული ქვედა ჯიბის გასწვრივ!..

„ღმერთო, ამასაც მომასწარი, ჯიბე ცხენების თავლად მიქციე!“ — გავიფიქრე, ცოტა არ იყოს, შეჩქიფებულმა, მერე გავხედე და ხელი მოვაფათურე ჯიბეში, შევიცადე, ფაფარზე გადამესვა ხელი და და-მემშვიდებინა!..

ლოქაფი დამიდა თვალწინ თავისი დაულაგებელი ღიმილით და რაღაცა ჩაიბურტუუნა. აშკარა იყო, რომ მან საგანგებოდ შემომჩაჩე-ჩა ეს ფაფარაშლილი ფილა — ცხენი!..

ლოქაფი ჯერ კიდევ შარშან უმიზნებდა ჩემ ადგილს, შტატების შემცირება რომ დაიწყო, ერთ-ორჯერ სამზოხ მტკივნეული იღეთით წამომიკიდა და ლამის კიხერი მომატეხინა!.. აშკარა, იყო, რომ დღე-ვანდელი საჩუქარიც მტრული აქციების გაგრძელება იყო. ლოქაფმა ტროას ცხენი შემოაგდო ჩემს ჯიბე-თავლაში და ახლა დამშვიდებუ-ლი მილიდინებდა შინსაკენ!..

მე კი თანდათან ვრწმუნდებოდი, რომ დანაელების საჩუქარი მე-ღო ჯიბე-საჩინიბოში და ვიბოლმებოდი. დაწვრილებით გავიხსენე, თუ

როგორ მიუძღვნეს დანაელება ბერძენმა ტროაელებს ხის ცხენი, რო-გორ შეუგორეს ქალაქის გალავანს შიგნით... ცხენში ჯარისკაცები ისხდნენ, რომელთაც ღამით შიგნიდან ვაადეს კარიბჭე და ქალაქში თავისიანი შეუშვეს! ასე აიღო ბერძენთა ჯარმა ტროა!..

ეჭვი აღარ მეპარებოდა, რომ ამ ფილა-ცხენშიც ან მიკრობები ისხდნენ, ან ის საწამლავით იყო გაჭერებული. ფაფარაშლილ რაშს აღწრწი ჩავავლე ხელი და თავლიდან გავდებდა დავუბირე, მაგრამ იქვე სარტყრად ბედნიერმა აზრმა გამიბრინა ზარფუშვით ვახურე-ბულ თავში:

„რა იქნება, ეს შეკაშმული ტროას ცხენი რომ ამ ჩვენი იმანოს საჩინიბოში შევადგო? საენიხო ასაკს გადაცილებული კაცია, ნამდ-ვილად დასჭირდება ცხენი სამხარტველოზე გავლით წავედი, რაკი ვიცავდი, რომ უფროსი ეკონომისტი ქალაღლის ჭია იყო და გვიანო-ბამდე იქ იქნებოდა.“

მანქანაში ორი უფთი „ბორჯომი“ ისე ჩავტვირთე, რომ სულ ამა-ზე ვფიქრობდი. შინსაკენ სამხარტველოზე გავლით წავედი, რაკი ვიცავდი, რომ უფროსი ეკონომისტი ქალაღლის ჭია იყო და გვიანო-ბამდე იქ იქნებოდა.

იმანოს სხვა არაფერი ებადა, მხოლოდ ქალღლები მქონდა თავზე საყრელად. ახლაც საქალღლების ზვინებს შუა იჯდა და ომანა თავგვივით ფეკუნობდა.

— დამდეგ ახალ წელს გილოცავ! — შევიცინე და ჯიბიდან უბელო ფილა-ცხენი ამოვათრეი.

უფერხული ღიმილით გამომართვა და იქვე მომიბოღეშა, სამაგიე-როს ვერაფერს მოგართმევს!

კიდევ რაღაცები ვუთხარი, დავემშვიდობე და გულმარხინად ში-ნისაკენ გავწვი, რაკი დანაელების ძღვენი იმანოს კაბინეტში მეგუ-ლებოდა.

ახალ წელს ოჯახში, ახლობლების წრეში შევხვდი, მეორე დღეს კი კანფეტების გაცვლა-გამოცვლით ისე გავიროთე, რომ ტროას ცხენი აღარც გამსხენებია, მესამე დღით კი ცოლისდამ შემომიკვლა ტე-ლეფონის ყურმილიდან, არიქა, მიშველე რამე, მიტო მიკვდება!..

მე და „სასწრაფო“ ერთად მივედი ჩემი ქვისლის ბინაში.

— რა ჭამა, რა დალია? — კითხულობდა ექიმი და თან ავაღ-მყოფის მაკა ეტირა ხელში.

ყველას მაგაღისაკენ გაქცა მწერა, ოღონდ გულმა რეჩხი მხო-ლოდ მე მიყო, მაგადაზე კონიაიოს ნახარჯი ბოთლის გვერდით შოკო-ლადის სწორედ ის ფილა იყო, ლოქაფმა რომ შემომჩაჩეჩა, ჩემ ქვისლის კონიაიო დაეღია და ფილისათვის ჩამოემტვრია ნახევარი!..

„აღბათ იმანომ იცის, რომ მიტოს ძალიან უნდოდა მისი ადგილი და დროულად მიიღო ზომები, მაგრამ მე?!. მე როგორ ამომიცნო?!.“

აღარ დაველოდე, თუ რას იტყოდა „სასწრაფოს“ ექიმი, სამხა-ხურში წავედი და პირდაპირ იმანოს დავადექი თავზე. ჩვეულებრივ ქალღლებში ბუდარაობდა, წინ ფინჩნით ყავა ეღდა და რაღაცს იცმუცნებოდა.

— ჩემს მორთმეულ შოკოლადს მიირთმევ? — ვკითხე და ფილა-ზე ნახევრადშემოფცქვნილ ქალღლს დავხედე.

— ჰო, რა იყო, არ შეიძლება? — მორცხვად შემომჩიქილა.

ქალღლზე მუა-ფაფარაშლილი ცხენი არც ილურხებოდა და აღარც ჭიხინებდა, თვინიერად ეღდა.

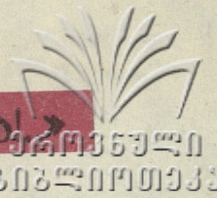
ის იყო — ლოქაფის ნაჩუქარი, მაგრამ სულაც არ ჰგავდა ტროას ცხენს.

ელგუჯა მერაბიშვილი

— მარტო ლაპარაკით არაფერი გამოვა, თან უნდა ვიმობრაოთ!

ნ. მ. აბაშიძის

ოცნება

ლანჩხუთის „გურიაზე“ გაგონილი

რაჭველმა ჩაილაპარაკა: რა ჩქარი ხალხია ეს „გურიის“ ფეხბურთელები, ჭერ გავარდნილებიც არ მეგონა უმაღლესი ლიგიდან, რომ ისევ შევარდნენო!

„გურიის“ ფეხბურთელები მიწისქვეშა გადასახველ გვირაბში არ ჩავიდნენ — აწი ჩვენ ქვეშიდან აღარ გამოვალთო!

„გურიის“ ერთ-ერთ თავდამსხმელს მცველმა ფეხი მოტეხა და გაიქცა.

— შე გლახა, სუვოროვი ცალი ფეხით ალბებზე გადავიდა და მე ამ ტრიალ მინდორზე ვერ ვირბენ ნატკენი ფეხით? — მიაძახა იმ მცველს.

— ბურთი რატომ გაუშვი? — ჰკითხეს „გურიის“ მეკარეს.

— თავდამსხმელი ელაში იყო და საით ურტყამდა, ვეღარ მივხვდი!

მოისმინა აბაპი ზამბახნიძემ

„დინამო“ დაუთმო
„გურიას“ გურული,
კინალამ თვითონაც
გადაჰყვა ლიგაში!
„გურიას“ არ ჰქონდა
იქ ყოფნის სურვილი:
მართლაც, ფრთებს გალიის
კედლებში ვინ გაშლის?!
მიმართა „დინამოს“:
მოიცა პანა ხანს,
მეც შენთან მოვალო
(კი, უთხრა ნამდვილად!)
და რაკი ასეთი
პროგრამა დასახა,
„ა“ კლასის მინდვრებზე
გადაინადირა!
ლომივით ბრდღვინავდა
შვლებთან თუ ტახებთან,
წინილებს გაჰქონდათ
სულ წიავე-წიავე!
და ფედერაცია
შიშისგან გახევდა:
სად დაგვეწიო?!
რა დაგვანაო?!
კვლავ უთხრა „დინამოს“:
შენ — ოქრო, მე — თასი!
და ისე წავიდეთ
ზე ქდაუდებელნი,
ვერვინ შეგვეცილოს
ბროლსა და მედალში,
ეროვნულ ლიგისაც
ვაშენოთ კედელი!
ვეროპის დონეზე
მას შემდეგ ვიდავოთ
და ვისაც ქართული
ფეხბურთი სწყურია,
იძახოს: დინამო!
დინამო! დინამო!
აგრეთვე: გური-ა!
გური-ა! გური-ა!..

აკცივიტყარი

ქუთაისის
რაგბისტთა გუნდს

კვლავ ჩემპიონია
მედგარი „აია“! —
იმისთვის ეს წელიც,
ვით შარშან, კაია!
თანამინელები
ლოცვენ და ულოცვენ,
მათ შორის ერთ-ერთი
პირველი — მაია!
(ვინმემ თუ იკითხოს
— „აია“ „აია“? —
ამაყად მიუგეთ
— რაცაა, მაია!)
ვუსურვებ „აიას“
— იმარჯვოს მინამო,
სანამ არ მომძღაღვრდეს
თბილისის „დინამო“!

კირუ ლელია

საბჭოთა და იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“ № 24 (1802). დეკემბერი. გამოდის 1923 წლიდან ივნისიდან.

მთავარი რედაქტორი ზაურ ლომიძე

სარედაქციო კოლეგია:

ავთანდილ ადგივილი (პასუხისმგებელი მდივანი), ვახუა ამირეჯიბი, ნომადი ბარათია, ბორის გურგულია, რევაზ თვარაძე, ჭემალ ლომუა (მხატვარ-რედაქტორი), ნოდარ მაღაზონია, ალექსანდრე სამსონია, ბეჟან სიხარულიძე (მთავარი რედაქტორის მოადგილე), ჭანსუდ ჩარკვიანი, თამაზ წიფივაძე, ნაფი ჭუსიოთი.

ტექნიკური რედაქტორი ირაკლი დუნდუა

გადამცემი ასაწყობად 21. 11. 89 წ. ხელმოწერილია დასაბეჭდად 12. 12. 89 წ. ქალაქის ზომა 60x90/8, ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი 1,5. სააღრიცხვო-საგამომცემლო თაბახი 1,9. საქართველოს კტკ-ის გამომცემლობა, ლენინის 14. შეკვ. № 2514 უფ. 08450. ტირაჟი 130100. ჟურნალი გამოდის თვეში ორჯერ. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდებათ.

ჩვენი მისამართი: შ.შ.ს.ს. თბილისი-8, ა. სთაკლის პროსპექტი, № 12.

ტ. ა. კობიძე: მთავარი რედაქტორი - 99-55-54, მოტივ. ნოდვილის - 19-2, აქტ. მდივანი - 99-1-79, მხატვარ-რედაქტორი - 99-02-38, განყოფილებათა გამგებები - 93-49-32, რედაქტორ-ლიტმუშაკების - 99-02-38, მდივან-მეგანქანის - 99-76-69.

სატირიკო - юмористический журнал «НИАН-ГИ» (На грузинском языке). Тбилиси, пр. Рустваели № 42. Издательство ЦК КП Грузии, ордена Трудового Красного Знамени типография издательства ЦК КП Грузии, Тбилиси, улица Ленина № 14.

ფასი 20 კაპ.

ინდექსი 76137

— რაღას ელოდები?! ჩამოდი!..
— მანდ ისეთი ამაზებია, მეშინია, რაზე არ შემამთხვიონ!

КОНТРОЛЬНЫЙ
31 ДЕКАБРЯ